

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobce: M. P.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02, Kolín III, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, zastoupenému Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, se sídlem Řetězová 2, 405 01, Děčín I, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.5.2015, č.j. 1892/DS/2015, JID: 75527/2015/KUUK/Zvo,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 29.5.2015, č.j. 1892/DS/2015, JID: 75527/2015/KUUK/Zvo, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, Odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11.12.2014, č.j. OSC/109296/2014/Čern, sp. zn. OSC/R1-100690/100690/2013. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“),

zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče. Žalobce se rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

V podané žalobě žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech způsobem, jehož následkem bylo nezákonné rozhodnutí s tím, že žalovaný jako odvolací správní orgán naprosto ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve shodných věcech. Předně žalobce uvedl, že správní orgán nereflektoval jeho vyjádření, že podané odvolání bude doplněno do deseti pracovních dnů, a nevyzval jej k doplnění podaného odvolání. Žalobce podotkl, že v tomto mu dal za pravdu i žalovaný, když vrátil takto vadný spisový materiál správnímu orgánu I. stupně k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. Podle žalobce je tedy zjevné, že se správní orgán I. stupně věci dostatečně nezabýval a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisového materiálu. Žalovanému pak vytýkal, že se nezabýval předloženými důkazními prostředky. V souvislosti s tím pak poukázal na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově shodné věci, z něhož je zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Na ustálenost praxe poukázal i s odkazem na další rozhodnutí uvedeného krajského úřadu, a to rozhodnutí ze dne 22.10.2014, č.j. MSK 126113/2014, a ze dne 12.11.2014, č.j. MSK 121761/2014, s tím, že se jako odvolací orgán zabýval způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou body zaznamenány, a to zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel takové posouzení požadoval, a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňoval. Žalobce zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, nepovažuje žalobce za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.

Žalobce ve svém odvolání namítl nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení s tím, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem, a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí i přes specifickou blokovou řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku a aby z něj bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobce předložil kopie rozhodnutí v blokových řízeních – blok série „X“, č. „X“ a blok série „X“, č. „X“, které nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a dále předložil rozhodnutí v blokovém řízení série „X“, č. „X“, ze kterého je naopak zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že v rámci blokového řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupek. Podle žalobce nejsou rozhodnutí v blokových řízeních způsobilá být podklady zejména v případech, že z nich není patrné, jakého jednání se měl přestupek dopustit. Dle jeho názoru přestupkové jednání rozhodně nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť jednoznačným porušením povinnosti je

pouze překročení rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále poukázal na to, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možné vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích, a nikoli dle zákona o silničním provozu. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno, protože pokud nejsou z rozhodnutí zřejmé okolnosti daného přestupku, pak není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2014, č.j. 4 As 127/2014-39, žalobce uzavřel, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, která je ovšem v tomto rozsudku přesně vymezena. Jednotlivé podklady je přitom nutno posuzovat individuálně a popisy skutku v rozhodnutí není možné paušalizovat. Ze zmíněného rozsudku podle žalobce vyplývá také to, že správní orgán by se měl jednotlivými podklady zabývat tak, aby mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že i nadále trvá na tom, že žalobci byly body v bodovém hodnocení řidiče zaznamenány oprávněně, v řízení ve věci dosažení 12 bodů bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

K námitce žalobce, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces, žalovaný stručně shrnul průběh správního řízení. Uvedl, že správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce ke dni 31.10.2013 dosáhl celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení, o této skutečnosti jej informoval a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Námitky žalobce, které byly podány včas, správní orgán I. stupně jako nedůvodné zamítl. V zákonné lhůtě podal žalobce odvolání, v němž zároveň požádal o lhůtu deseti pracovních dnů pro provedení doplnění odvolání. Po uplynutí stanovené lhůty správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění nedostatků podání. Po doplnění odvolání dne 5.2.2015 správní orgán I. stupně předložil úplný spisový materiál se svým stanoviskem a odvoláním žalobce odvolacímu orgánu, který rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Dále žalovaný konstatoval, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce včetně poukazu na předložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Dodal, že se s právním názorem tohoto úřadu neztotožnil, ale vycházel z judikátů Nejvyššího správního soudu. Žalovaný citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 5 As 39/2010 - 76. V souvislosti s tím žalovaný zdůraznil, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když si vyžádal kopie pokutových bloků k oznámením o uložení pokut, na jejichž základě body do registru zaznamenal poté, kdy žalobce uplatnil námitku proti záznamu bodů, kterou zpochybnil opodstatněnost dosažení 12 bodů. Poukázal na to, že žalobce využil svého práva a ve věci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 31.10.2013 podal podnět k přezkumnému řízení, v jehož rámci bylo zjištěno, že rozhodnutí v blokovém řízení bylo vydáno v souladu s právními předpisy a přezkumné řízení nebylo zahájeno. K tvrzení žalobce, jaké údaje by měly být patrné z rozhodnutí v blokovém řízení, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodal, že pokud měl žalobce nějaké pochybnosti během projednání přestupku na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a s údaji zaznamenanými v pokutovém bloku.

Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20, a uzavřel, že žalobci byly body zaznamenány oprávněně, v řízení bylo

postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobcem v žalobním návrhu zmiňované bloky č. „X“, č. „X“ a č. „X“ mu nejsou známy a nebyly předmětem tohoto řízení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 5.11.2013, č.j. OSC/95616/2013/Čern, oznámil správní orgán I. stupně žalobci, že ke dni 31.10.2013 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Dne 19.11.2013 podal žalobce prostřednictvím zplnomocněného zástupce písemné námitky proti veškerým záznamům, především proti tomu, kterým bylo dosaženo 12 bodů. Dále uvedl, že do 30 dnů od podání námítky předloží kopie podnětů k přezkumnému, popř. zkrácenému přezkumnému řízení, které podá příslušným orgánům. Správní orgán I. stupně si z vlastní iniciativy předběžně vyžádal ke všem případům spisovou dokumentaci včetně kopií pokutových bloků. Zástupci žalobce bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a s historií bodového hodnocení. Následně zástupce žalobce požádal o přerušení řízení. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 12.3.2014 bylo řízení přerušeno.

Podnět k přezkumnému řízení, resp. ke zkrácenému přezkumnému řízení zástupce žalobce podal ve věci uložení pokuty v blokovém řízení blokem ze dne 31.10.2013, série „X“, č. „X“. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor služby dopravní policie, přípisem ze dne 17.3.2014, č.j. KRPS-65066-16/ČJ-2014-0100DP, sdělila správnímu orgánu I. stupně, že v daném případě nebyly shledány důvody pro postup dle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s tím, že citované pravomocné rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Následně správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce přípisem ze dne 11.4.2014 o možnosti vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Podáním ze dne 22.4.2014 žalobce opět požádal o přerušení správního řízení s tím, že podklady nejsou kompletní a připravuje podání správní žaloby proti rozhodnutí v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 30.5.2014 řízení přerušil a vyzval žalobce, aby doložil kopii žaloby,

případně sdělení, o který konkrétní přestupek se jedná. Přípisem ze dne 22.8.2014 pak správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby doložil podání správní žaloby nebo případný výsledek takového řízení. Pro podání písemné zprávy a případné doplnění spisového materiálu stanovil lhůtu 5 pracovních dnů od doručení výzvy. Žalobce nepředložil doklad o podání správní žaloby, žádné sdělení o případném výsledku takového řízení, ani nedoplňl spis o nové písemnosti. Následně pak správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 11.12.2014, č.j. OSC/109296/2014/Čern, sp. zn. OSC/R1-100690/100690/2013, podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče provedený ke dni 31.10.2013. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 19.9.2014 blanketní odvolání, v němž přislíbil doplnění odvolání o konkrétní poznatky ve smyslu vad rozhodnutí do deseti pracovních dnů. Po marném uplynutí této lhůty správní orgán I. stupně žalobce přípisem ze dne 22.1.2015 vyzval k odstranění nedostatků odvolání. Žalobce dne 5.2.2015 odvolání doplnil a správní orgán I. stupně dne 20.2.2015 předložil spis k rozhodnutí žalovanému. O tomto odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Podkladem pro záznam bodů do registru řidičů byly pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku.

Z bloku na pokutu na místě zaplacenou ze dne 11.10.2012, série „X“, č. „X“, na částku 500,-Kč vyplynulo, že dne 11.10.2012 v 16.09 hodin v obci Nymburk, v místě Všehlapský vrch, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla zn. Volkswagen Crafter, registrační značky „X“, naměřena rychlost 71 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o více než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona.

Z bloku na pokutu na místě zaplacenou ze dne 19.11.2012, série „X“, č. „X“, na částku 500,-Kč vyplynulo, že dne 19.11.2012 v 9.00 hodin v obci Benešov nad Ploučnicí, v ulici Českolipská, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla zn. Volkswagen Crafter, registrační značky „X“, naměřena rychlost 62 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona.

Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 8.1.2013, série „X“, č. „X“, na částku 500,-Kč vyplynulo, že dne 8.1.2013 v 12.55 hodin u obce Chlumčany, na silnici č. I/7, kde byla stanovena rychlost 60 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla zn. Volkswagen Crafter, registrační značky „X“, naměřena rychlost 71 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o více než 10 km/h a méně než 30 km/h, a tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona.

Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 10.1.2013, série „X“, č. „X“, na částku 200,-Kč vyplynulo, že dne 10.1.2013 v 10.20 hodin v obci Kamenický Šenov, na silnici č. I/13, při přejíždění železničního přejezdu, kde byla stanovena rychlost 30 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla zn. Volkswagen Crafter, registrační značky „X“, naměřena rychlost 42 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 28 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona.

Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 31.10.2013, série „X“, č. „X“, na částku 1.500,-Kč vyplynulo, že dne 31.10.2013 v 16.10 hodin v obci Libichov, na silnici č. I/38 ve směru na silnici R 10, před domem č.p. „X“, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla zn. Volkswagen Crafter, registrační značky „X“, naměřena rychlost 70 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o 20 a více km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nerefletoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014, ze kterého je podle něj zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky, a to včetně námitky poukazující na zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se s právním názorem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, vyjádřeným v žalobcem prezentovaném rozhodnutí, neztotožnil. K odvolací námitce pak ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li konkrétní jednání konkrétní osoby v bloku popsáno natolik určitě, že nebude zaměnitelné s jiným, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích či zákona o silničním provozu, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. Z uvedeného podle názoru zdejšího soudu naprosto jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje řádně vypořádal, přičemž ve své argumentaci reagoval na žalobcem předložené rozhodnutí a zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsobilost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

K námitce žalobce, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť správní orgán nerefletoval na vyjádření obsažené v odvolání, že bude doplněno do deseti pracovních dnů, a nevyzval jej k doplnění podaného odvolání, soud uvádí, že tato námitka není důvodná, a tvrzení žalobce ohledně postupu správního orgánu I. stupně je v daném směru nepravdivé. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání a sám si stanovil zmiňovanou lhůtu 10 dnů pro jeho odůvodnění, kterou následně nedodržel. Správní orgán I. stupně jej proto přípisem ze dne 22.1.2015 vyzval k doplnění odvolání. Žalobce své odvolání doplnil dne 5.2.2015 a správní orgán I. stupně spis předložil k rozhodnutí žalovanému dne 20.2.2015. Soud konstatuje, že postupem správních orgánů nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech a nebylo tím ani porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Na tomto místě soud připomíná, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, dostupné na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.3.2012, č.j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).

Z uvedeného popisu řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44, dostupném na www.nssoud.cz, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.

V případě námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobitelným podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle ustanovení § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.3.2012, č.j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).

K námitce žalobce, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla

vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci, soud konstatuje, že správní orgán I. stupně si před vydáním svého rozhodnutí opatřil všechny pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku, jež byla podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Soud shledal, že údaje zaznamenané na všech vyžádaných pokutových blocích odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení, tudíž žalobcem zmíněná hypotetická chyba lidského faktoru, ani zvláště správních orgánů v projednávané věci nenastala. Ohledně pravomocných rozhodnutí vydaných v blokovém řízení se presumuje jejich správnost za předpokladu, že nejsou nicotná. Nic takového ovšem žalobce nenamítal a ani soud neshledal, že by takovou vadou některé rozhodnutí vydané v blokovém řízení trpělo. Presumpce správnosti rozhodnutí však ještě neznamená, že je takové rozhodnutí zároveň způsobilé být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Nezbytnou podmínkou pro provedení záznamu bodů za přestupek projednaný v blokovém řízení je dostatek relevantních údajů v pokutovém bloku, které umožňují subsumpci konkrétního protiprávního jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, která přiřazuje k jednotlivým porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích počet bodů za tato jednání.

V projednávané věci byly žalobci zaznamenány body za přestupky spáchané ve dnech 11.10.2012, 19.11.2012, 8.1.2013, 10.1.2013 a 31.10.2013. Soud prostudoval příslušné pokutové bloky a shledal, že je v nich vždy uveden stručný slovní popis přestupkového jednání a dále údaj o tom, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil a podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20, dostupném na www.nssoud.cz, „[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým ... odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, ... [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“

Zdejší soud neshledal žádný důvod se od uvedených závěrů, které Nejvyšší správní soud zopakoval i v žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 28.8.2014, č.j. 4 As 127/2014-39 (dostupném na www.nssoud.cz), jakkoli odchýlit, a proto konstatuje, že přestupkové jednání žalobce bylo ve všech pokutových blocích identifikováno natolik přesně, že umožnilo

podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů.

Žalobce se dvakrát dopustil přestupkového jednání spočívajícího v porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, které bylo kvalifikováno podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Toto jednání bylo v pokutovém bloku vydaném dne 11.10.2012 řádně popsáno vyplněním tiskopisu MinF 6105, vzor č. 6, s uvedením obce, její části, povolené a naměřené rychlosti, data a času měření, identifikačních údajů osobního automobilu, jakož i generálií přestupce, když bylo výslovně uvedeno „*NYMBURK-VŠECHLAPSKÝ VRCH R50/74/71, §18/4 z.č. 361/2000 Sb*“. Pokud jde o pokutový blok ze dne 31.10.2013, tento obsahoval jednoznačný slovní popis přestupkového jednání slovy „*překročil rychlost OBEC-NAMĚŘENÁ 50/73/70km/h*“. Je běžnou praxí správních orgánů, že slovo rychlost, případně vyjádřené zkratkou „R“, doplňují o tři číselné údaje, z nichž první představuje nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě, druhý naměřenou rychlost vozidla a třetí naměřenou rychlost vozidla upravenou o možnou odchylku měření. Takovouto formulaci skutku, je-li doplněna o označení data, místa a času jeho spáchání a o odkaz na příslušné ustanovení zákona, považuje soud za zcela dostačující.

Zmíněné ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu hovoří výhradně o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 a více km/h nebo mimo obec o 30 a více km/h a v obou pokutových blocích (ze dne 11.10.2012 a 31.10.2013) byla jako místo spáchání přestupku označena konkrétní obec, kde došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 20 a více km/h, a proto nemá soud žádné pochybnosti o tom, za jaké přestupkové jednání byl žalobce pokutován. Podle přílohy k zákonu o silničním provozu se za takové jednání zaznamenají pachatelé přestupku tři body. Žalobce se tohoto přestupku dopustil celkem dvakrát, proto mu bylo zcela oprávněně zaznamenáno celkem šest bodů.

Ke stejným závěrům soud dospěl i v případě přestupku ze dne 19.11.2012, který byl kvalifikován podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o silničním provozu. V bloku na pokutu na místě zaplacenou byla uvedena obec, ulice, den a čas měření, přičemž jednání žalobce bylo popsáno výrazem „*§ 18/4 z.č. 361/2000 SB R 50/65/62*“. Soud dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, přičemž za toto překročení se dle přílohy k zákonu o silničním provozu pachatelé přestupku zaznamenají dva body.

Dále se žalobce dopustil dne 8.1.2013 přestupkového jednání spočívajícího v porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž v pokutovém bloku je jednání žalobce, mimo uvedení identifikačních údajů žalobce i motorového vozidla, místa a času měření, popsáno slovy „*překročení rychlosti dle § 4c 361/2000Sb, 60/75/71*“. Přestupkové jednání, spočívající v porušení ustanovení § 28 odst. 3 zákona o silničním provozu, ze dne 10.1.2013, bylo v pokutovém bloku popsáno slovy „*rychlost na železničním přejezdu 30/45/42 § 28/3*“. Uvedený popis vede podle názoru soudu k jednoznačnému závěru, jakou povinnost žalobce jako řidič motorového vozidla porušil. Pro účely záznamu bodů v registru řidičů je rozhodující to, že z obsahu příslušných pokutových bloků, pokud jde o slovní popis přestupkového jednání a jeho právní kvalifikaci, jednoznačně vyplývá, že žalobce v těchto dvou případech překročil nejvyšší dovolenou rychlost o více než 5 km/h a méně než 20 km/h v obci (dne 10. 1. 2013) nebo o více než 10 km/h a méně než 30 km/h mimo obec (dne

8. 1. 2013), za což se mu jako pachateli přestupku podle přílohy k zákonu o silničním provozu zaznamenají dva body. Žalobci tedy byly za tyto dva přestupky zcela oprávněně zaznamenány celkem čtyři body.

Soud uzavírá, že žalobce nasbíral dne 11.10.2012 a 19.11.2012 celkem pět bodů. Odpočet bodů ve smyslu ustanovení § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu nebyl proveden, neboť žalobce se v rozhodné době dopustil dalších přestupků spáchaných jednáním zařazeným do bodového hodnocení. Dalšího přestupku se žalobce dopustil dne 8.1.2013, kdy mu byly připočteny dva body, dne 10.1.2013 dva body a dne 31.10.2013 tři body, čímž dosáhl zákonem stanovený limit dvanácti bodů (srov. ustanovení § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu).

K námitce žalobce, že argument žalovaného o specifičnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonných požadavků na takovýto druh rozhodnutí, soud konstatuje, že s ohledem na platnou právní úpravu a citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal, že by některé z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifičnost blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona, a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě (bloky č. „X“, č. „X“ a č. „X“), soud opakuje, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Není tedy třeba posuzovat splnění všech požadavků zákona, pokud jde o obsah pokutového bloku, ale toliko jeho způsobilost k provedení záznamu bodů, tedy zda se jedná o rozhodnutí pravomocné, zda není nicotné a zda obsahuje dostatek údajů pro identifikaci konkrétního přestupkového jednání a jeho podřazení pod příslušnou položku přílohy zákona o silničním provozu. Tyto podmínky byly v případech pokutových bloků ze dne 11.10.2012, 19.11.2012, 8.1.2013, 10.1.2013 a 31.10.2013 splněny. Pouze na okraj soud poznamenává, že tyto pokutové bloky obsahují i všechny žalobcem vyjmenované informace, tj. údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, popis přestupkového jednání, jeho kvalifikaci podle konkrétního ustanovení zákona a údaj o tom, jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena.

Žalobce dále v žalobě zpochybňoval argument, že přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a se správností takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou vigilantibus iura žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky sine qua non k nabytí právní moci*

pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřisluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č.j. 6 As 67/2013-16, dostupný na www.nssoud.cz).

Zdejší soud připomíná, že se žalobce v průběhu řízení o námitkách pokusil ohledně rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 31.10.2013 o jeho změnu či odstranění, když podal podnět k zahájení přezkumného řízení. Správní orgán I. stupně na žádost žalobce řízení o námitkách přerušil a vyčkal, jak příslušný správní orgán s podaným podnětem naloží. Z přípisu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 17.3.2014, č.j. KRPS-65066-16/ČJ-2014-0100DP, vyplývá, že nebyl shledán důvod k postupu ve smyslu ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu, neboť pravomocné rozhodnutí o přestupku vydané v blokovém řízení (blok ze dne 31.10.2013, série „X“, č. „X“) je v souladu s právními předpisy. V souvislosti s tím pak soud konstatuje, že se správní orgán I. stupně i žalovaný projednávanou věcí zabývali dostatečně a vzali v potaz veškeré rozhodné skutečnosti a důkazy, které byly součástí spisového materiálu.

K námitce žalobce zdůrazňující zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Žalovaný své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní. Postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v podobných případech jinak než žalovaný, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno, když navíc žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek neodpovídají aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Ve vztahu k dalším žalobním námitkám týkajícím se nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů, pokud jde o místo spáchání přestupku a čitelnost údajů v pokutovém bloku, soud směřem k žalobci poznamenává, že se jedná toliko o obecná tvrzení, u nichž žalobce

nijak nespecifikoval, jak se konkrétně měla projevit v projednávané věci a zasáhnout do jeho práv či povinností, tedy zda v tomto kontextu správním orgánům vytýká, že se dopustily určitých konkrétních pochybení.

Soud upozorňuje žalobce na skutečnost, že judikatura správních soudů formulovala poměrně přísné požadavky na to, jak mají vypadat žalobní body, aby se jimi soud mohl věcně zabývat. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že „[l]íčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, oba dostupné na www.nssoud.cz). Citovaným požadavkům předmětné žalobní námitky nevyhovují, a proto se jimi soud nemohl blíže zabývat.

S ohledem na shora uvedené pak soud uzavírá, že záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden plně v souladu s příslušnými právními předpisy na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích žalobce, která jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani je nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. září 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. T.